

kendelse til Tjenestemændene for den Optraeden, de havde vist. Alle Forudsætninger var nemlig til Stede for en Nedsættelse af Konjunkturtillæget allerede det første Aar, og jeg begrundede og forsvarede det, at jeg ikke fremkom med Forslag om Nedsættelse allerede den Gang, med den Betragtning, jeg har nævnt. Jeg mener, at der ogsaa ellers er faret hensynsfuldt frem i denne Sag. Der er et Moment, man alt for ofte glemmer, naar man taler om Konjunkturtillæget, og det er, under hvilke Forudsætninger det blev sat ind i Verden. Det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen har jo allerede mindet derom, og jeg kunde for saa vidt indskrænke mig til at henvise til hans Bemærkninger, men det kan ikke siges for ofte, at Forudsætningen for Konjunkturtillæget var ikke, at det skulde være et fortløbende Tillæg til Tjenestemandslønnen, Forudsætningen var, at det skulde være et bortfaldende Tillæg, der under visse Forudsætninger skulde nedsættes eller helt stryges, under visse Forudsætninger ogsaa muligt kunde forhøjes. Det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen citerede de Udtalelser, som Udvalgets Ordfører, daværende Medlem af Folketinget, nuværende Raadsformand Kofoed fremsatte, og de er jo ganske utvetydige og giver Udtryk for hele Udvalgets Stilling. Men man kunde supplere dette med Henvi- ning til Udtalelser fra flere andre Sider, ogsaa fra den daværende Regering. Jeg skal nøjes med i Dag at erindre om, hvad Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, udtalte. Han sagde saaledes: „Det er forudsat i Lovforslaget, at Konjunkturtillæget skal falde bort om 1½ Aar, den 1. April 1921. Ja, hvis Lønningsniveauet til den Tid sænker sig“ — og ved Lønningsniveauet forstaas her Lønningsniveauet i private Erhverv — „skal Konjunkturtillæget falde bort den 1. April 1921, men hvis hele det Niveau, hvorefter man lønner i det private Liv og andre Steder, ikke sænkes til den Tid, kunde jeg ikke tænke mig, at Konjunkturtillæget faldt bort, selv om det ogsaa staar i Loven, at det automatisk skal falde bort om 1½ Aar.“ Saa udvikler det ærede Medlem videre, at der ogsaa kunde tænkes det Tilfælde, at Lønningsniveauet i det private Erhverv hævede sig, og at man derfor ogsaa kunde komme til en Forøgelse af Konjunkturtillæget. Det vil altsaa ses, at Socialdemokraternes ærede Ordfører den Gang stillede sig paa akkurat samme Standpunkt som de øvrige Partier, at det var en bestemt Forudsætning for Konjunkturtillæget, at hvis Konjunkturerne væsentlig forringedes i det

private Erhverv, eller — for at bruge det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsens Udtryk — hvis Lønningsniveauet til den Tid sænkedes sig, skulde Konjunkturtillæget falde helt bort den 1. April 1921. Det skete nu altsaa ikke, skønt — jeg gentager det — Regeringen efter de givne Forudsætninger havde været fuldstændig berettiget til allerede den Gang at lade det bortfalde. Det skete ikke, for at vise Tjenestemændene en Hensyntagen, som de efter min Mening var fuldt berettigede til. Men naar man nu betegner det som et Attentat paa Tjenestemandstanden, som en ganske uberettiget Fremfærd, at man vil sænke Konjunkturtillæget overfor de yderligere stærkt sunkne Konjunkturer i det private Erhverv, maa det dog være berettiget at minde om, under hvilke Forudsætninger det var, Konjunkturtillæget traadte ind i Verden, og hvorledes disse Forudsætninger blev fuldt og helt udtalt fra samtlige de Partiers Side, som var med til at vedtage Loven. Jeg føjede jo ogsaa som det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen meget rigtigt nævnte, den Reservation til: saa længe de finansielle Forhold overhovedet gør det muligt, og jeg maa tilføje, at jeg har saa megen Sympati for Tjenestemandstanden og anerkender saa oprigtigt den Maade, hvorpaa de har udført deres Hverv under vanskelige Tider, særlig under Krigsforholdene, at jeg til Trods for, at Forudsætningerne i høj Grad var til Stede, nemlig Nedgang i det private Erhvervslevs Forhold, ikke i Aar vilde have været med til at foreslaa en Nedsættelse af Konjunkturtillæget, hvis Statskassen paa nogen Maade havde kunnet taale at afholde denne Udgift. Men jeg mener at have dokumenteret, at paa Grund af det Svind i Indtægterne, der er indtraadt særlig ved Formue- og Indkomstskattens Fald, og paa Grund af den hele foreliggende Situation kunde Statskassen ikke klare sig, uden at der maatte finde en Nedsættelse af Konjunkturtillæget Sted.

Det ærede Medlem sagde — og det er jo en Betragtning, man saa ofte hører, ikke mindst fra Tjenestemændene selv —, at det var dog ubilligt, at 4 pCt. af Befolkningen skulde bære denne store Byrde, og som jeg ogsaa har set det udtrykt paa Tjenestemandsmøder, at det er en Særbeskatning af en enkelt Samfundsklasse. Jeg synes nu ikke godt, der kan siges noget mere misvisende end dette. Naar der skal realiseres en Besparelse i Statshusholdningen, kan man ikke komme udenom Lønningsbudgetterne, det er det væsentlige i hele vor Statshusholdning. Statens Udgifter